

Magával hozott Gazdagsága sem kevélyé, sem tékozlóvá nem teszi. Miért-is ofztanánk vallyon a' Szerentsének Javait, midőn a' mi Szíveink olly régen egygyé lettek ?

Nem festem tovább ezt az Angyali Tökéletességet! Jer, és lásd-meg . . . többet egy Szót sem felöle! De kívánnám az egész Világnak meg-mutatni, ki az, a' kivel én bírok. . . . Szeretném Például ki-függefzteni minden Affzonykáinknak, tudom, úgy kevesebben mondanák azt a' Házasság' első Hetei után: Oh bár soha meg-ne házasodtam volna! . . . Isten Veled!

 M E S É K.

A' Sas , a' Fülemile , és a' Madarak.

Eggy Fülemile Énekeiben festegette a' Madaraknak Szokásaikat , és el-találta. Mindenünnen azt kiáltották : Paskilus ! és minden Bosszú-állást kívánt. Végre megy a' Dolog Jupiter' eleibe , a' ki a' Sast delegálta Bírónak :

A' Fel-pörösek Sorban el-mondták panaszzaikat :

A' Varjú nem szenvedhette, hogy az Incattus azt állította : hogy a' Varjak örömet reájárnak a' Búzára.

A' Szarka, hogy tsatsogó Nemének a' Halgatást recomendálta.

Az Ölyv rettenetes Abrázattal Szemére hányta, hogy Hatalmas Nemzetét avval motskolta: hogy örömet ragadoznak, csak Magok' Hafznát nézik, mindég a' szégyen Paraszt' Haza felett szállonganak, és Jószágát pufztítják . . .

A' Bagoly nagy gögös Orzával, a' Bíró' eleibe' -terjesztette azt a' Motskolódást, hogy, úgymond a' Fülemile azt állította, hogy vagynak olyan Böltsességet affectáló Madarak, a' kiknek minden Tudományok a' nagy Maga-fel-tartás, és komor Abrázatban áll . . . 's effélék!

A' Sas ki-üzte őket, és azt mondá: A' Fülemile meg-mutatta millyenek vagytok, néktek Kötelességetek magatokat meg-jobbítani.

Ha valamelly Író Hibáitokat el-találja, ne kiáltsatok vérengző tele Torokkal: Felfzítsd-meg!! . . . Ő a' Tükört tartja elötökbe; Mit tehet ő arról, ha magatok Képét abba' meg-esméritek. . . .

A' Fülemile, és a' Sz. János-bogár.

Ide 'stova szállongott egy tsendes Nyári-
éjjelen, a' János-bogár. Nevettséges magával-
való Meg-elégedéssel nézgette fénylő Ré-
fzeit, és kevélyen azt mondja: Bizony én
vagyok a' leg-szebb Teremtés az Ég alatt!
A' Nap és a' Hóld az én Vetélkedő-társaim,
és a' Földnek Királyi tsak azért betsülik a'
drága Köveket, mert az én Fülelhez ha-
sonlítanak !!

A' közel-való Agon tsevegett egy Füle-
mile, látta a' fénylő Prédát, és annak Vi-
lágátúl vezetvén felé szállott, és az ke-
vély Bogarat el-nyelte.

Az a' Leányka, a' kinek Ortzáján, Li-
liomok és Rózsák nyílnak, ha okos, el-
re jti Szépségét a' Világ' Zürzavarjától ...
A' leg-szebb Gyümölts körül, leg-több Légy
rajzik! Az a' Szépség, a' melly nagyon
Szembe tün, közel van a' Vefzedelemhez!

A' Tengelitz, és a' Madarász.

Összel a' leveletlen Ágakon, szomorú Kellemetességgel panaszolkodott egy éhes Tengelitz: Oh ha én, úgy mond tsendessen, meleg Szobába', kész Ételnél az édes Tzukur mellett tölthetném Életemet! . . .

A' szép Éneklést meg-fzereti egy Madarász, meg-veti Hálóját, és a' Madárka örömet bé-repül . . . Bóldogúl élt . . . de mihelyt elérte Tzélját, abba' hagyta az Éneklést, hízlalt Húsán fel-borzasztott Tollaít kuppaszzkodva le-ereftette, és halgatott.

A' Madarász meg-haragudott, a' Tél' Közepén Házából ki-vetette, és ki-adta a' Nyomorúságnak!

Gondossan, és tíztán járt ez előtt a' kis Cloë! Kellemetes vólt minden Mozdúlása!

Férj.

Férjhez-megy, el-érte Tzélját, és imé, resten és motskossan jár. Maga-el-hagyása tetsziki minden Viseléséből. Tsömör, Unalom, keserü házassági Élet az illy Restségnek Következései! . . . Oh hidjétek el Leánykák, nehezebb a' Győzedelmet feltartani, mint győzni. . . .

A' Pók, és a' Méh.

Munkáson fonta egy Pók tsalárd Háló-ját: Sok gondolatlan Légy belé-is keverte magát, ezekben a' Békokban! Eggy lézengő Méh meg-látja azt, és tsúfolva azt mondja néki: Szegény Teremtés, a' kinek tsak vi-gyázatlan Legyek minden Győzedelmeid, az okos Méh el-kerüli, és ki-neveti az ollyan Hálókat, a' mellyeket néki olly láthatókép-pen vetfz. . . . Ládd-é! a' tarka Tulipán, a' melly ízélesen ki-terjefzti Leveleit, dítse- kedve magára akar vonni minden által-me-nő Tekéntetet, és minden fzemtelen Szellö-vel játfzik, foha engem' magához nem tsal. . . . Ellenben a' Tövisektől örízett fzemér-metes és fel-pirúlva álló Rózsa ellene-állha-tatlanúl vonfz magához. Örömetst múlatok fzagos Kebelében, és Édességét annál jobb ízüen tolvajlom, mert azt Szeméremmel adja.

Szabadon kóborló fzemtelen Szemek,
 félig meg-mezítelenített Melly, hangos Ne-
 vetés, fajtalan Maga-viselés, tsak a' Bolon-
 dokat gyújt-fel. Az Okos útálja az ol-
 lyan Hálókat, a' mellyeket néki látható-
 képpen vetfz!

Egy fzemérmes Leánykának, a' ki tud-
 ni sem látfszik melly szép, a' melly nem ke-
 resi a' Győzedelmet, és még-is mindenütt
 gyöz, Vonogatásával Betsét ad Szereteté-
 nek, és Ellent-állásával annál kedvesebbé
 tetfzi, mennél nehezebben lehet hozzá jutni.
 . . . Illyen Leánykának Kebelébe' nyugodni,
 és édes Ölelései között kívánnám végezni
 Életemet! . . . Ellenben eskűfzöm! hogy
 meg-vetem azt a' Szívet, mellyet Fele-
 útamban előmbe-hoznak; útálom azt a'
 Szeretetet, melly magát Árúba ki-tetfzi!